

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 30 stycznia 2009 r. w sprawie T-128/05 SPM przeciwko Radzie i Komisji wniesione w dniu 13 listopada 2008 r. przez Mbanga SA (SPM)

(Sprawa C-39/09 P)

(2009/C 90/16)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Société des plantations de Mbanga SA (SPM) (przedstawiciel: A. Farache, adwokat)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

— tytułem głównym

— uchylenie w części wyroku Sądu,

— zasądzenie od Komisji odszkodowania i pokrycia kosztów postępowania w dwóch instancjach;

— tytułem subsydiarnym

— odesłanie sprawy do ponownego rozpatrzenia celem rozstrzygnięcia w przedmiocie wysokości odszkodowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi zasadniczo dwa zarzuty na jego poparcie.

W pierwszym zarzucie podnosi ona, że Sąd naruszył prawo rozstrzygając, że wspólnotowy reżim przywozu bananów nie przestrzega w wystarczający i znaczący sposób zasady podtrzymywania skutecznej konkurencji, która zdaniem wnoszącej odwołanie stanowi regułę prawa nadającą uprawnienia jednostkom.

W tym zakresie wnosząca odwołanie podnosi po pierwsze, brak uwzględnienia przez Sąd celów konkurencji, w zakresie w jakim oparł on swe rozstrzygnięcie wyłącznie na ogólnych celach realizowanych w szczególności w ramach wspólnej organizacji rynku w sektorze bananów. Po drugie wnosząca odwołanie wskazuje, że Sąd błędnie zinterpretował związek pomiędzy regulacją wspólnotową i występującymi na rynku bananów praktykami antykonkurencyjnymi odrzucając argument, że przepisy wspólnotowe umożliwiają, poprzez świadectwa przy-

wozowe, przyznanie korzyści gospodarczych pewnym uprzywilejowanym podmiotom, których pozycja rynkowa jest umocniona przez istniejące przepisy.

W swym drugim zarzucie wnosząca odwołanie wskazuje na naruszenie przez Sąd ogólnych zasad prawa, w szczególności zasady dobrej administracji, w zakresie w jakim uznał on, iż ta ostatnia nie stanowi reguły prawa nadającej jednostkom uprawnienia. Zasada ta została wielokrotnie wskazana w orzecznictwie i prowadzi, w rozpatrywanej sprawie, do powstania obowiązku uwzględnienia przez Komisję szczególnej sytuacji dotyczącej rynku i producentów, którzy nie mogli zostać uznani za podmioty gospodarcze przy ustanawianiu regulacji wspólnotowej.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez VAT and Duties Tribunal, Manchester (Zjednoczone Królestwo) w dniu 29 stycznia 2009 r. – Astra Zeneca UK Limited przeciwko Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-40/09)

(2009/C 90/17)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

VAT and Duties Tribunal, Manchester

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Astra Zeneca UK Limited

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Pytania prejudycjalne

1) Czy w okolicznościach niniejszej sprawy, gdy pracownik, zgodnie z umową o pracę, ma prawo wybrać otrzymanie części wynagrodzenia w formie bonu o określonej wartości nominalnej, art. 2 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG⁽¹⁾ [obecnie art. 2 ust. 1 lit. c) głównej dyrektywy w sprawie podatku VAT] należy interpretować w ten sposób, że przekazanie tego bonu pracownikowi przez pracodawcę stanowi odpłatne świadczenie usług?